

Arbejde op med det Formaal for Oje at faa en Løsning af Spørgsmaalet, der er i Stand til at skaffe Ro og Sammenhold, ikke Splittelse og ikke Sprængning af Folkekirken.

Det følgende Lovforslag paa Dagsordenen har jo faaet en velvillig Modtagelse af den ærede Medlem, og jeg skal dertil kun sige, at ogsaa jeg giver min anbefaling til Forslaget om, at Frimenighedernes Præster blive stillede under samme Betingelser som Folkekirkenes Præster, og jeg giver den højtærede Kultusminister fuldstændig Ret i, at den Vekselvirkning, som vil blive der, bliver til Styrkelse for Menighedslivet.

Steffensen: Der er nu gaaet to Menneskealdrer, siden Grundloven paabød den lovgivende Forsamling at tilvejebringe en Kirkeforfatning; der er siden den Tid gjort Anstrengelser for at faa tilvejebragt en Kirkeforfatning. I 1854 blev der nedsat et Udvalg, og i 1868 blev der nedsat et Udvalg, og begge anbefalede en Kirkeforfatning. Nu senest blev der ved Lovgivningens Bestemmelser nedsat et kirkeligt Udvalg, og det har udarbejdet et Forfatningsforslag. Men nu synes det, at vi staa akkurat lige saa vidt, som vi vare for to Menneskealdrer siden. Jeg finder, at dette er meget trist. Man taler om, hvad der forlanges rundt omkring i Sognene med Hensyn til Menighedsraad, og fremhæver det som en Nødvendighed at bøje sig derfor. Men har man da bøjet sig for, hvad Grundloven har paalagt den lovgivende Forsamling? Først skal man bøje sig for den, og dernæst skal man rette sig efter, hvad der ønskes rundt om i Menighederne. Jeg er saaledes ikke en Modstander af Menighedsraadet, men jeg staaer paa det Standpunkt, at man bør søge at faa det kirkelige Udvalg eller Kirkedagen bragt til Veje, før man fremmer Forslaget om Menighedsraad. Det er nemlig, forekommer det mig, en Selvfølge, at man først maa høre, hvad et Kirkeraad siger om det Forslag, før man fremmer det. Hvis jeg derfor skal gaa med til Menighedsraad nu, skulde det være under den Betingelse, som blev stillet til det forrige Menighedsraadsforslag, nemlig, at det tidsbegrænsedes, saaledes at det kun bestod i et vist Aaremaal, og saa for Resten knyttedes til den Betingelse, at det bestod, indtil der var tilvejebragt en kirkelig Forfatning.

Med Hensyn til Enkeltheder i det foreliggende Forslag vil jeg nu, efter at de ere gennemgaaede saa grundigt, kun gøre opmærksom paa, at der er flere Punkter,

hvor dette Forslag forekommer mig at være tarveligere end det tidligere. Saaledes: Hvorfor maa Præsten ikke være Formand? Især hvis Menigheden selv skal vælge ham. Endvidere ere de Erklæringer, der skulle afgives baade af dem, der vælges, og af dem, der vælges til Menighedsraadet, betydeligt afsvækkede. Endvidere finder jeg det paafaldende, at Kirkeinspektionen er udeladt, medens det tidligere var foreslaaet, at den skulde være selvskrevet Medlem af Menighedsraadet. Saaledes er jeg paa flere Punkter ikke ganske fornøjet med Forslaget. Men, som sagt, hvis jeg overhovedet skal kunne stemme for det, maa det tidsbegrænses paa den Maade, jeg har anført.

Det andet, mindre Lovforslag, der er forelagt, har jeg ikke noget at indvende imod.

Lewinsky: Det foreliggende Forslag om Menighedsraad kan vel betragtes som en Art Forfatningsforslag for den danske Folkekirke, og ud fra den Betragtning maa jeg blot rette det Spørgsmaal: Have vi i det hele taget en Folkekirke i dette Land? Naturligvis, rent formelt ved jeg godt, at vi i Henhold til Grundlovens § 3 have en Folkekirke; de ydre Former, Embedsmændene ved Kirkerne, have vi. Men have vi en Folkekirke i den Forstand, at det store Flertal af det danske Folk føler sig draget til Folkekirken og er interesseret i dens Bevarelse? Set fra den Side har jeg nogen Tvivl, og jeg støtter denne Tvivl paa Udtalelser fra, hvad man vel kan kalde den sagkyndige Side indenfor Folkekirken, Folkekirkens Præster. Om de kirkelige Forhold her inde i København har man fra dem Udtalelser om, at naar man tager f. Eks. et Kirkesogn, ikke et af de store Kæmpesogne, men blot et Sogn paa en 10,000 Mennesker, hvor der maaske findes 5,000, som vilde have Valgret til Menighedsraadet, saa vil af disse 5,000 kun det ene Tusinde være Folk, der egentlig føle sig knyttede til Kirken, medens det øvrige store Flertal kommer der maaske en Gang om Aaret, f. Eks. til Begravelse. Kun et lille Mindretal kommer der jævnligt, hver anden, tredie eller fjerde Søndag, men den øvrige Del er uden nogen Interesse for kirkelige Sager. Dette er det Billede, som fra Folkekirkens Præsters Side udmales af, hvorledes Folk her i København staa overfor Folkekirken. Og ville vi kaste et Blik ud over Landet, have vi ogsaa der Udtalelser fra folkekirkelig Side om Befolkningens Stilling overfor Folkekirken. Mange Steder i vort